

IV. évfolyam 4. szám • 2017. július – augusztus

ÖRÖMHÍR

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

A VÁLTOZÁS ARCAI 2

A változás arcai 2

Az elmúlt nyáron megjelent Örömhír különszám nagy népszerűségnek örvendett, hiszen tíz olyan embert mutatott be, akik közösségünk állandó tagjai, s meg mertek mutatni valamit abból, akik ők maguk, s ami a lelkükben legtöbbször mások által nem látható módon történik.

Plébániai közösségünknek ez már a negyedik éve, így nem csoda, hogy egyre több olyan emberrel találkozhatunk közösségünkben, akiről érdemes beszélni, s akiknek az életét érdemes egy kicsit jobban megismerni. Az idei nyári számban tizenhárman beszélnek magukról. Ez a mostani szám is A változás arcai címet viseli, mivel továbbra is azon munkálkodunk közösségünkben, hogy mindenkiben olyan változás történhesen meg, ami képessé teszi őt arra, hogy saját magáról és hitéről bátran merjen beszélni, akár még nagy nyilvánosság előtt is.

Hasonlóan az előző számhoz, az ebben a magazinban szereplők sem szuperemberek a szó hollywood-i értelmében. Mégis különlegeseek azért, mert elérhetővé teszik magukat, s így most mindannyian meg tudjuk látni, hogy a Gondviselés hogyan van hatással életükre, talán éppen olyan módokon, amiket hétköznapiak gondolunk. De mivel ők ezeket észrevették, így mindenképpen méltók elismerésünkre.

Köszönöm nektek, hogy vállaltátok azt a nem is olyan könnyű feladatot, hogy gondolataikat és arcukat adták ehhez a számhoz! Örülünk, hogy vagytok nekünk!

Róbert atya

Szűz Mária
Szeplőtelen Szíve
Plébánia
Zalaegerszeg

Szerkesztők: Endrédi Fekete Ágnes, Kocsis Zsuzsanna, Körmendyné Polgár Csenge, Németh Krisztina, Sóska Zoltán, Vincze János • **Nyomdai kivitelezés:** Nyomdai ötletek Kft. (7100 Szekszárd, Ybl M. u. 3.) • **Felelős vezető:** Jankovics Zoltán • **Kiadó:** Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia (8900 Zalaegerszeg, Átalszegett utca 100.) • Telefon: 92/320-626 • E-mail: zeg3@martinus.hu • Internet: <http://zeg3.martinus.hu> • **Tördelte:** Martinus Könyv- és Folyóirat Kiadó, Somogyi Edina • **Felelős kiadó:** Dr. Kürnyek Róbert • Az újságban található cikkek a forrás megjelölésével szabadon felhasználhatók.

Istenhez közel állni

Már kiskorom óta szerettem templomba járni, ministrálni. Stróber László atya hívott meg először templomi szolgálatot végezni, még óvodás koromban, az ovis misén. A Szent Család Óvodába jártam négy évig. Nagyon szerettem. Most a Mindszenty iskolába járok. Szerencsésnek mondhatom magamat, mert az iskolában egyedül a mi osztályunkat tanítja Robi atya. Ő hívott meg engem ide, a kertvárosi plébániára. Nem tudtam nemet mondani ennek a csábító ajánlatnak. Meg is kérdeztem a barátomat, aki oda jár a plébániára, hogy milyen ott, és csak jó dolgokat mondott. A plébániai közösség jelentős dolog számomra. Amikor ide kerültem, könnyen befogadtak.

Van három testvérem kettő fiú és egy lány. A bátyám és az öcsém is szeret itt ministrálni. Mindenki segítőkész és kedves. Mivel még nem tudok jó néhány feladatot, szükségem is van a segítségükre. De ennek ellenére örülök, ha egy, vagy több feladatot kapok. A plébánia és Jézus nélkül szinte már el sem tudom képzelni az életemet. Az itteni plébánián mások a ministráns feladatok, mint más plébániákon, ezért is nehezebbek nekem. A ministrálásért jutalmat és matricát is kapunk. De senki sem ezek miatt jár ide szolgálatokat végezni. Már Zalaegerszeg majdnem összes templomában és kápolnájában ministráltam, de itt a legjobb, mert itt jobb a közösség, mint bárhol máshol.

Legfőképpen a szüleim segítenek abban, hogy tudjak ministrálni járni, és hogy igaz hitű, hívó ember legyek. Mivel katolikus iskolába járok, senki sem veszi rossz néven, ha gyakorlom a hitemet. Sajnálom azokat az embereket, akiket a hitük miatt üldöznek.

Amikor még kisebb voltam, mindig arról álmodoztam, hogy pap leszek, olyan, mint azok az atyák, akik mellett ministráltam.

Sokszor volt olyan, hogy Isten segítségét kértem. Például egyszer, amikor először voltam birkózó edzésen, (az egyetlen birkózó edzésen) megmondtam a szü-

leimnek, hogy nem kell értem jönni, mert haza találok egyedül. Télen öt órakor, az edzés végére már sötét volt. Tippem nem volt, hogy merre menjek haza. Elkezdtem imádkozni, és elindultam egy irányba. Sétáltam száz métert, és megpillantottam a Zrínyi iskolát. Odafutottam, és mivel onnan már ismertem a környéket, könnyen hazataláltam. Örültem, amikor hazaértem. Ekkor harmadikos voltam. Ezt az eseményt soha sem felejttem el. Boldog voltam, hogy Isten ilyen hamar meghallgatta az imámat.

Remélem, hogyha felnövök, legalább olyan jó ember leszek, mint a szüleim, és addig is Isten kedvében tudok járni, és boldog életet élni. Gecseg József

Jó közösségben nem nehéz

Vállaltam ezt a cikket, de most mégis nehéz a gondolataimat leírni. A hitről, az élet nagy dolgairól kellene írnom, de 15 évesen, gyermekfejjel, nem túl sok élettapasztalattal ezt így nehéz megfogalmaznom...

Az Istennel való kapcsolatomban, nem túl bonyolult. Kicsi koromban kezdődött, két éves voltam, amikor a kertvárosban templom épült. Édesanyámmal sokat sétáltunk arra, néztem a darukat, a markolós autót, tetszett az építkezés. Aztán rendszeresen jártunk a vasárnapi misékre, persze nekem eleinte segédeszköz kellett, mindig vittem misére egy kis könyvet, játékot, és lassacskán megtanultam, hogy csendben kell maradni, nem illik rohangálni (ez bizony nehezemre esett!). Édesanyám olvasgatott nekem a kicsinyek imakönyvéből, de imádkozni tulajdonképpen a nagymamám tanította meg. Nem tudom, hogy anya miért nem gondolt arra, hogy 3-4 évesen már meg tudom tanulni az esti imádságot, a mamám vigyázott rám betegségek alatt és oviszünetben, és minden este és reggel imádkoztunk. Végül már egész hosszú imákat mondtunk együtt. Szóval a Mamám ismertetett meg először a Jóistennel, ezt most úgy próbálom meghálálni, hogy az esti ima végén érte is mondok egy fohászt.

Amikor iskolás lettem, többször is hívtak ministrálni, anya is biztatott, de őszintén kedvem nem nagyon volt hozzá, nem is mentem. Aztán egyszer csak megláttam

az egyik barátomat a ministránsok között, aztán pár misével később egy másikat is. Mise után megkérdeztem őket, hogy milyen ez az egész, vagy, hogy én is elmenjek-e oda legközelebb. Mentem, de nem éreztem ott jól magam eleinte. Nagyon idegen volt minden, nem tudtam, mi a feladat, nem találtam a helyem a többiek között. Ahogy teltek múltak az évek ez az érzés megváltozott! Konkrétan vártam a vasárnapot, annyira szerettem oda járni, annak ellenére, hogy már egyik barátom se jár ministrálni, akik akkor próbáltak rászedni, hogy járjak. Azonban ahogy telt múlt az idő, egyre inkább megértettem ennek az egésznek a fontosságát, és ahogy a ministráns közösséggel is egyre inkább szorosabb kapcsolatban kezdtem lenni, még élveztem is ezt az egészet. Talán pont azért nem éreztem jól magam kezdetben, mert nem is volt igazi közösség még akkor.

Robi atya érkezésével viszont minden teljesen megváltozott... Ha ő nincs, szerintem elég sok ember már nem járna templomba, vagy nem ide. Ő az igazából, aki összefogta, rendszerezte és megduplázta ezt az egész közösséget. Arról inkább szót se ejtek, hogy mennyi időt fektet ebbe az egészbe, mert olyan hosszú cikk szerintem ki se férne, de végül is ez az ő munkája, hivatása, és nagyon jó látni, hogy ő ezt mindennél jobban élvezzi. Azt hiszem, nem csak a ministránsok nevében mondhatom, hogy rengeteget köszönhet neki mindenki. Személy szerint én is. A kamaszkor közepén bizony nagy szükségem van rá, hogy hosszan beszéljünk, a gyónásra várakozók legnagyobb öröme...

Nem csak a vasárnapi misék alkalmával élem meg hitemet, hiszen katolikus iskolába járok, nem úgy élem meg, hogy mínusz egy óra a vasárnapi szabadidőmből, hanem a mindennapjaim szerves része. Teljes mértékben biztos vagyok abban, hogy ha most rendszeresen és szeretettel csinálom, akkor később nagyon az én javamra fog válni, és egy ilyen jó közösségben ez nem is nehéz.

Huszár Ágoston

„Ne félj, csak higgy!”

V allásos családban felnőni egyfelől szerencse másfelől nehéz. A mi családukban sosem volt kérdés a vasárnapi szentmise, az imádság, a plébániai és családos közösségekben való aktív részvétel sem. Mindig azt gondoltam, hogy szerencsés vagyok, mert egyszerűen belenőttem a vallásba, tálcán kínálták nekem. Ugyanakkor a miénkhez hasonló családokban felnőtt gyermekeknél talán megvan a veszély, hogy a hit egyfajta szokássá alakul, ami mögött nem húzódik meg személyes meggyőződés, döntés. Az egyetemi éveim végéig, azt hiszem én is ilyen „szokáskeresztény” voltam. Lassan aztán ráébredtem, hogy nekem magamnak kell rálépnem az Isten felé vezető útra, amelyen tennem is kell ahhoz, hogy Isten hittel ajándékozhasson meg.

Az Istenkapcsolatom alakításának számomra legnehezebb lépése a gátlásaim, félelmeim leküzdése volt. A Szentírásban olvashatjuk: „Ahogy lélek nélkül halott a test, a hit is halott tettek nélkül.” (Jak 2,26) Talán középiskolás koromtól kezdődően alakult ki bennem egyfajta szorongás, gátlás és megfelelési kényszer, amely kísértésként azóta is jelen van a mindennapjaimban. Az ismeretlentől való félelem és az állandó törekvés minden hiba elkerülésére nagyon sokszor gátolt abban, hogy bármilyen, a kötelező minimumot meghaladó szolgálatot elvállaljak. Mivel mindenkinek meg akartam felelni, a legkisebb botlás is nagy lelkifurdalást okozott, ami miatt állandóan gyengeségeimre koncentráltam. Egy idő után erősségeimet nem is láttam többé és borzasztóan kisebbségnek éreztem magamat. Ezzel együtt jöttek más bűnök is: féltékenység, irigység, Istenbe vetett bizalom hiánya.

Ebből ragadott ki az Úr, amikor hazahívott Budapestről és a plébánia hivatalban kezdtem dolgozni. A komfortzónám teljes elhagyását jelentette ez az első munkahely, hiszen csupa olyan feladatot kaptam, amiket korábban sosem kellett végezniem, és amihez egyáltalán nem érttem. A feladatok elvégzése azonban egy munkahelyen nem fakultatív lehetőség, hanem kötelesség, így már nem lehetett szorongástól vezérelve kitérni alóla. Így indultam el az Isten felé vezető úton, a szolgálaton keresztül. Bár a hivatali munkám során mások ügyes-bajos dolgaival foglalkoztam, észrevétlenül én magam gyógyultam a megoldott feladatok során, egy-egy beszélgetésben, és a sok kedves, elfogadó, szerető ember miatt, akiket a közösségekben megismertem.

Miközben egyre többféle munkát mertem és tudtam megcsinálni, Isten sokat alakított rajtam a tanulmányaimon keresztül is. A dogmatika, liturgika, fundamentális teológia és a biblikus tanulmányok folytán egyre jobban kezdtem megismerni Őt, és népét, az Egyházat. Ezek az ismeretek nagy hatást gyakoroltak arra, ahogyan a hitemet a mindennapokban megélem. A szentmiséken való részvételem, a szentségi életem rendszeressége és mélysége is változott. Megtanultam és megszerettem új imamódokat, amelyek ma is segítenek az Istennel való kapcsolattartásban. A teológia tudományán keresztül tapasztaltam meg először igazán és hűsbavágóan Isten irántunk való szeretetét. Ezek a tapasztalatok keresztül lassan kialakult bennem a tenni akarás, és így egyre inkább éreztem az elhívást arra, hogy mindazt, amit Istenről megértettem, megtanultam, másoknak is továbbadjam és ezáltal őket is elvezessem az Isten szeretetére.

Jó volna azt mondani, hogy a harc dicsőséges győzelemmel véget ért és a megfelelési kényszer és szorongás kísértése többé nem áll közém és Isten közé. A hit azonban nem ilyen. Számomra a hit mindennapi feladat, alakulás, elbukás, megbocsátás, türelem és emlékezés Jézus szavaira: „Ne félj, csak higgy!” (Mk 5,36)

Marx Nóra

„Hittan az iskola után”

Szerencsésnek érzem magam, mert folyamatosan részesültem hitoktatásban, nagyon jó közösséget kaptam, így az imádság, szentmisére járás a mindennapjaim részeivé váltak. Ezek segítettek, hogy az egyetemi évek alatt se szakadjak el Istentől. Többekkel találkoztam, akik nem hittek Istenben. Mikor megtudták, hogy vallásos vagyok, volt, aki furán nézett rám, voltak közömbösek, de akadt olyan is, akitől pozitív visszajelzést kaptam. Meglepődött, de nagyon örült. Nem gondolta, hogy vannak, akik tényleg így élik az életüket. Ez megerősített abban, hogy érdemes bátran beszélgetni másokkal az általunk megélt hitről.

Azonban szeretnék megosztani két olyan beszélgetést, amikor nehézségbe ütköztem a hitem megvédése terén.

Az egyik ilyen alkalom még az egyetem kezdetén történt. Fakultatíván ki lehetett tölteni, név és telefonszám megadásával egy kérdőívet, amin a vallásossághoz való hozzáállásra vonatkozó kérdések is szerepeltek. Nem kifejezetten a katolikus, de egyértelműen a keresztény vallásról volt szó. Ez jó dolognak tűnt, így hát kitöltöttem. Körülbelül egy hónap múlva felhívott valaki, hogy látván a kérdésekre adott válaszaimat, egy társával együtt szívesen beszélgetnének velem. Gondoltam, hátha valamilyen nagy, az egyetemen működő közösségből vannak. Találkoztunk is. Kiderült, hogy nem az egyetemről jöttek, hanem egy nagy, Budapesten is jelen lévő, nemzetközi közösségből. Tagjai olyan emberek, akik elszakadtak az egyháztól vagy a vallásuktól (nem csak keresztények csatlakoztak hozzájuk), hisznek Jézusban, és csak azt hiszik el, ami a Bibliában le van írva. Ebből kifolyólag Szentírás volt náluk, aminek részeit úgy tűnt jól ismerik. Számtalan szentírási szakaszt tudtak idézni. Nagyon felkészültek voltak. Ám felmerült a gyónás kérdése. Kell-e pap közvetítése ahhoz, hogy feloldozást nyerjünk? Azt feleltem, hogy Jézus az apostolokra, és utódaikra bízta az Egyházat, mivel emlékeztem rá, hogy valahol le van írva a Bibliában: „Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek megtartjátok, az bűnben marad.” (Jn 20,23)

Sajnos arra nem emlékeztem, hogy hol. Egyikük pedig erre azt felelte, hogy már pedig ilyesmi sehol nincs leírva. Az volt az érzésem, hogy nagyon jól tudják, miről beszélek és hogy ez a rész hol található. Mivel azonban nem tudtam megmutatni, valószínűleg könnyebb volt így megvédeni a saját igazukat.

A másik alkalommal, szintén az egyetemen, egy meglepően művelt, ateista évfolyamtársammal beszélgettem. Sok, a katekizmusban leírt dolgot ismert, és számos történelmi példát tudott felhozni az Egyház képviselői által elkövetett bűnökre: keresztes hadjáratok, inkvizíció... Ezeket különösen kiemelte. Elmondtam neki, hogy ezek sajnos megtörténtek, de II. János Pál pápa nyilvánosan kért bocsánatot a Katolikus Egyház minden elkövetett bűnéért. Próbáltam elmagyarázni, hogy az Egyházat nem csak a pápa, a püspökök, és a papok alkotják, hanem minden megkeresztelt ember. A vezetők bűnei nem az egész Egyházé, a pápa tévedhetetlensége pedig, hit és erkölcs dolgára vonatkozik, nem általános. Ezeket sajnos azonban nem volt hajlandó elfogadni. Valószínűleg meggyőzőbb lett volna számára, ha valami írásos, kézzelfogható bizonyítékát tudom felmutatni az általam elmondottaknak, amit azonban sajnos nem tudtam megtenni. Csak a hittan órán tanultak alapján tudtam érvelni, ami ezek szerint kevésnek bizonyult.

Most már talán felkészültebb lennék, egy-egy ilyen beszélgetésre, de fontosnak tartom, hogy hitünk megismerése ne csak a bér mállkozásig, jobb esetben a középiskola befejezéséig tartson, hanem utána is igyekezzünk minél jobban elmélyíteni Istenről megszerzett tudásunkat.

Vígh Dániel

A hétköznapok Istennel

Örülök annak, hogy hívő családba születtem, itt nőhetek fel, köztük élhetem hétköznapjaimat, amelyek olykor vidámak, olykor szomorúak, de nekem biztonságot adnak. Hálás vagyok, hogy vannak barátaim, akik hisznek, nemcsak Istenben, hanem bennem is. És ez nekem sok erőt tud adni.

Mindig izgatottan várom azokat az alkalmakat, amikor a barátaimmal részt vehetek valamilyen lelki programon. Arra mindenkit szeretnék bátorítani, hogy ha van lehetősége, (időt mindenképp szakítson rá!) akkor vegyen részt ilyen alkalmakon. Mert egy közös éneklés a barátokkal, ott lévőkkal olyan élmény, ami napok, hetek, hónapok, akár évek múlva is olyan emlék lehet, amelyből erőt tudok meríteni.

Mindig boldogsággal tölt el, amikor arra gondolok, hogy hívő ember vagyok és körülöttem is hívő emberek vannak. Nekem nagyon sokat jelent a hit. Mindenki máshogy éli meg. Valaki csöndben, valaki emberek között, valaki zenélve esetleg zenésen. Én tanulok gitározni. Amikor egy elég fárasztó, nehéz és problémás napon vagyok túl, akkor van, hogy előveszem a gitáromat és elkezdek dalokat játszani. Utána mindig boldogabb, vidámabb leszek. Ettől persze a problémáim nem oldódnak meg, csak egészen máshogy állok a dolgokhoz. Jobban át tudom gondolni, el tudok gondolkodni, hogy Isten milyen befejezést, lezárást szeretne és tudom kérni a segítségét. Persze ez a lenyugvás se megy mindig. Előfordul, hogy napokig őrlődök valamin és csak utána jön egy szó, egy mondat, egy ember, egy érzés, a Szentlélek vagy Isten és megmutatja a helyes irányt. Ehhez nekem az kell, hogy azon a pár napon elég gyakran imádkozzak. Néha elég csak pár szó, egy rövidke fohász a saját szavaimmal.

Nálam volt példa arra is, hogy egy ismerősöm szeretett volna valahova eljutni, én meg szerettem volna, hogy egy dolgozatom jól sikerüljön. Megbeszéltük, hogy imádkozunk egymásért. Másnap rózsafüzérrel mentem iskolába. Óra közben eszembe jutott és egy tized rózsafüzért elmondtam érte. Végül ő is eljutott oda, ahova szeretett volna és az én dolgozatom is jól sikerült. Annyira örültem neki, hogy tudtam segíteni az imámmal.

Otthon a családdal rendszeresen imádkozunk. Étkezések előtt, után és este szoktunk együtt. A négy éves iker öcsém miatt az esti imák gyakran elég mozgalmasra és hangosra sikerülnek, de a lényeg ott van: együtt vagyunk, és együtt visszük Isten elé örömmünket,

bánatunkat, kéréseinket és kérdéseinket. Legfiatalabbtól a legidősebbig mindenki elmondja, minek örült aznap és mit kér az elkövetkezendő időre. Néha olyan apró részletekre tudnak odafigyelni a legkisebbek, ami nekünk a mozgalmas hétköznapok közepette fel sem tűnik. Egy egyszerű példa: egyik nap Édesanyám és az egyik öcsém elmentek valahova autóval. Amikor a testvérem szállt ki az autóból meglátott egy hangyát. Amikor kiesett a kezéből egy morzsa észrevette, hogy a leesett morzsát a kis állatka megfogja és elkezdti cipelni. Megkérte édesanyámat, hogy nézzék meg. Oda-kuporodtak az autó mellé és együtt nézték meg, hogy a hangya hogyan cipeli el a falatot. Ezek után az esti imánál az első dolog, amit megköszönt a napban az ez volt. Ezek az észrevételek döbbenenek rá arra, hogy mennyire fontosak az apró részletek és apró örömek az életben.

Vannak példaképeim a hitben is. Olyan emberekre nézek fel, akik nem olyan típusúak, hogy „vallásos ember vagyok, törvényekhez vagyok kötve, ezért szomorú vagyok” hanem azokra, akik viccesek, poénosak, életvidámak, és derűt tudnak maguk és mások életébe is csempészni, akiknek fontos az, hogy a hitüket közösségben éljék meg. Ezek a példaképek ösztönöznek engem arra, hogy megpróbáljak hozzájuk hasonlóvá válni. Néha csak nagy nehézségek árán sikerül egy mosolyt varázsolni az arcomra, de ha már ott van, nem nagyon akarom leszedni, és talán nem is nagyon tudnám... ☺

Bencze Anna

Isten titka az életemben

Nagyon nehéz feladat a hitről beszélni, hiszen az ember legmélyebb valóságát, egy kicsit a rejtettséget, a belső „szentélyét” érinti. Egy életen át tartó folyamatnak tekintem, hogy Isten titkát megértsem, felfedezzem a saját életemben.

Azon szerencsések közé tartozom, akik már születésüktől fogva belenőttek a keresztény szeretet világába. Drága, jó szüleimnek legyen hála, Jézus erőterében éltük mindennapjainkat, örömeinket és a nehézségeket is. Természetesen, ha valaki keresztény családban nőtt fel, nem jelenti azt, hogy már ölbe tett kézzel ülhet, mert automatikus a hit és az üdvösség. Jó esetben az életkorral, az élettapasztalattal együtt növekednie kell hitünknek is. Próbatételek minden ember életében vannak, így az enyémben is voltak, s lesznek még minden bizonyal. A nehézségek azonban soha nem távolítottak el Istentől, inkább közelebb vonzottak Hozzá. Utólag visszatekintve értem meg, hogy a megpróbáltatások szükségesek voltak a lelki előre haladásomhoz. Ma a hit az egyetlen erő számomra, melynek segítségével a legnehezebb helyzetekben is talpon tudok maradni. Gyakran gondolkodom arra, mit tenne Jézus a helyemben. Ez mindig erőt ad, és idővel túllendít az akadályokon.

Életem utóbbi huszonnégy éve összefonódik a Mindenszenty iskolával. Szinte még kérni sem mertem a Jóistentől, hogy keresztény iskolában taníthassak, és egyszer csak váratlanul valósággá vált a vágyam. Több, lehetetlennek tűnő dologgal voltam már így, ezért na-

gyon is átérzem Pál apostol szavait: „Még azt sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkoznunk. A Lélek azonban maga jár közben értünk szavakba nem önthető sóhajtozásokkal.” (Róm 8,26)

Ugyan gyermekkoromban, az ateista rendszer idején, jártam hittanra, mégis felnőttként – főleg keresztény iskola pedagógusaként – úgy éreztem, hogy hitbéli ismereteim nagyon hiányosak. Ezért munka mellett beiratkoztam a Hittudományi Főiskolára. Nagyon sokat adott ez a néhány év. Nem csupán tanulmányi idő volt számomra, hanem mély lelki töltekezés. Hála kiváló lelkipásztor tanárainknak, hitemben megerősödve, a folytonos megújulásra törekedve vehettem át hittanári diplomámat. Ez azonban még mindig nem ad okot a meglegedésre. Nagyon jól érzem magam a diákok körében, lelkesedésük, hálájuk mindig új erőt ad nekem. Azonban folyamatosan érzem annak felelősségét, hogy minden reakcióm, minden szavam és gesztusom „elraktározódik” bennük. Ugyanis mi, felnőttek vagyunk számukra a minta, a példa, akit sajnós még a rossz dolgokban is lehet követni. Ebben rejlik a felelősség titka. Néha nagyon nehéz igazán „Mesternek” lenni, aki minden helyzetben helyes példát tud mutatni. Erre törekszem folyamatosan, még akkor is, ha sokszor nem éppen úgy sikerül, ahogy elterveztem. A hivatásom betölti az életemet, az iskola szinte az otthonommá vált, nagyon sok időt töltök ott, gondolatban még haza is viszem a meg nem oldott dolgokat, a terveimet. A munkaidőm gyakorlatilag soha nem jár le.

Szüleimtől megtanultam, hogy minden becsülettel végzett munka imádsággá válhat. Én így tekintek az imádságra. Boldogító érzés, hogy naponta bemehetek az iskola kápolnájába akár egyedül, akár a tanítványaimmal. Emellett úgy érzem, éppoly kedves Isten szemében az, ha teljesítem a kötelességeimet, és odafigyelek azokra, akiket rám bízott. Isten végtelenül egyszerű, tőlem sem vár rendkívüli, nagy dolgokat. Igyekszem a szürke hétköznapi munkáját szívből odaadni Neki. Amikor közösségben élhetem meg hitemet az iskolai szentmiséken, lelki napokon, vagy a kertvárosi plébánia programjain keresztül, a hétköznapi is ünneppé válnak számomra.

Folyamatosan imádkozom éber lelkületért, hogy ne térjek le arról az útról, melyet Isten kijelölt számomra. Tudom, mindig velem lesz és fogja a kezem.

Kocsis Zsuzsanna

Nagyon szeretnek az égiek

58 évvel ezelőtt, amikor megszülettem, még nem is gondoltam, hogy a Gondviselésnek az életemben ilyen nagy szerepe lesz és ezt így öt évtized távlatából visszatekintve látom, hogy mennyire így van.

Ma is örülök, hogy egy idő elteltével már nem követtem azokat az embereket, akik csak színlelték a keresztény életet és csak érdekből voltak hívők. Most már biztosan tudom, hogy Isten jóra fordította az életemben ezt a döntést és így vezetett el egy atyához, aki megmutatta, hogy az alkohol, és egyéb világi dolgoknál sokkal jobb lesz nekem, ha inkább Jézus társaságát választom. Innen kezdve nem volt kérdés, hogy merre veszi útját az életem. Ez negyven éve így van, és nem bántam meg, mert azt a sok-sok kegyelmet, erőt mind nem tapasztalhatom meg, ha a másik utat választom.

Aztán később a katonaságnál, amikor az volt a napi igé; „Mert az éhezőket jóllakatta, s a nyomorgókat ellátta javakkal” (Zsolt 107,9) egyszer csak egy ismeretlen látogató jött, és hozott egy Bibliát, meg persze egy doboz süteményt. És ez az ismeretlen látogató, Vali lett az a feleségem, akinek sokat köszönhetek, többek között öt gyermekemet. Ekkor még nem tudtuk, hogy sajnos a rák erősebb lesz, és 2001-ben elköltözik az Atyához. Itt maradtam egyedül. Egyszerre csak arra lettem figyelmes, hogy valaki, egy őrangyal segíti az életem.

Sok embernek nem sikerül a házassága, engem nagyon szeretnek az Égiek, mert másodszor is sikerült

rátalálnom egy olyan társra, akivel szintén „egy-ügyűek” vagyunk.

Most is van sok nehézség az életünkben, de tudom, hogy ezek nincsenek a Jóisten tudta nélkül.

Én kereskedő vagyok, és mint ilyen, csak azt tudom mondani, hogy kifizetődő az Úrban bízni.

Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy a nehéz időkben nem hagyott magamra.

Tímár János

„Veled vagyok, ne félj!”

Kisgyermek koromtól jelen van a hit az életemben. Nagyszüleim, szüleim is így éltek. Természetes volt a vasárnapi szentmisére járás, az esti közös ima a családban, az ünnepek hitben való megélése. Hit tanra a Jézus Szíve plébániára jártunk szombatoként. Már óvodásként mentem, csak azért mert a bátyám is járt, én pedig nem maradhattam le. Azt mesélték rólam, hogy ráültem a hittankönyvemre és csak mosolyogtam. Harmadik osztályos koromban elsősáldozó, 10 évesen már bérmálkozó voltam. Nagyon becsülöm szüleimet, hogy azokban az időkben is vállalták hitüket, mikor sokan ezt nem merték megtenni.

A hitem alakulásában fontos szerepe volt az ifjúsági közösségeknek, ahová középiskolás koromban jártam a Jézus Szíve Plébániára, majd egyetemistaként egy keszthelyi ifjúsági csoportba. Az ottani fiatalok, a beszélgetések, a gitáros dalok, a miséken való éneklések meghatározóak voltak hitem erősödésében, életem alakulásában. Ezek a közösségek jelentették számomra a barátokat, kirándulásokat, táborokat és bulikat.

Az osztálytársaim tudták rólam, hogy hívő vagyok, ezért lepett meg, mikor érettségi előtt a továbbtanulási jellemzésembe osztályfőnököm következőt írta: „világnézete materialista”. Szóvá tettem, hogy ez nem így van.

– Istenkében hiszel? – kérdezte.

– Igen – mondtam.

Szívesen olvastam hittel kapcsolatos könyveket: pl. Beszélgetés a Mesterrel, Krisztus tanúi a történelemben, Joni. Ezek nagy hatással voltak rám.

Negyedéves egyetemista voltam Keszthelyen, mikor hitoktatói tanfolyamra jelentkeztem Veszprémbe (1988-ban). Innét vezetett az utam a hittan tanításhoz.

Szülőként és hittanárként igyekszem átadni a gyerekeknek, azt, amiben hiszek, amire Jézus tanított minket, és ami a legfontosabb az életünkben. Hiszem, hogy Isten végtelenül szeret, és örök, boldog életre hív.

Egem meghívott munkatársának, és ezt a feladatot igyekszem lelkiismeretem szerint végezni. Vannak mélypontok, kudarcok, mikor nem látom a sok éves tanítás eredményét.

Nem tudhatjuk, hogyan munkálkodik Isten a lelkekben, az elvetett mag, tanítás mikor hoz termést. Mindenkinek megvan a maga útja a megtérésre: lehet, hogy egy szó, egy esemény vezet valakit Istenhez, aki mindenkit meghív az üdvösségre, és imádkozom a rám bízottakért, hogy felismerjék ezt a hívást.

Az Istennel való személyes, napi kapcsolatot jelenti a vele való beszélgetés. Mikor egyedül vagyok, autózom

vagy éppen sétálok mindig imádkozom magamban. Sok mindenért aggódom (család, világ eseményei), egyetlen dolog, amit tenni tudok, és ami megnyugtat, hogy Istenre bízom minden gondomat, és eszembe jut az Úr válasza: – Mit aggódsz? Veled vagyok, ne félj!

Életem során gyakran éreztem az Isten vezetését. Akkor is, mikor lehetőségeket adott, akkor is mikor megimádkoztatott. A férjemért például 10 évig imádkoztam Szent Ritához.

Kis Szent Teréz gyorsabban teljesítette kérésemet. Három év házasság után egy október 1-jei rózsaső imaesten vettünk részt, amelyen imát, kérést kellett írni Kis Szent Terézhez, amit borítékba zártunk, hogy egy év múlva megnézzük kéréseink hogyan teljesültek. Mindketten, férjem is, és én is gyermekáldást kértünk. Egy év múlva október 1-jén Máté fiunk 8 napos volt. Kérésünk meghallgatásra talált.

Befejezésül egy régi, kedves imámat szeretném megosztani:

Isten tenyerén

*Életem ott van Isten tenyerén,
azért nem félek én.*

*Bármí fáj nekem,
mosolyog a szemem.*

*Száz jajszó között is bízom vakon,
hitem fel nem adom!*

*Rám törhet vadul ezer baj veszély,
Isten így szól: ne félj!*

*Miért is, mitől is félhetnék én:
az Isten tenyerén?*

Andrédiné Fekete Ágnes

A Jóistent szolgálni

Zalaegerszegen 1948-ban vallásos családba születtem. Gyermekkoromban rendszeresen ministráltam a Mária Magdolna Plébániatemplomban. Hitemet igyekeztem még olyan körülmények között is megélni, mikor nem volt könnyű.

Gondolok itt a katonaságom idejére, amikor katonának nem lehetett templomba menni, vagy a munkahelyemre, ahol többször ezt szóvá tették. 1972-ben kötöttem házasságot, két gyermekünk született. Családommal együtt gyakoroltuk vallásunkat, a gyermekeink rendszeresen jártak hitoktatásra, különféle csoportokban aktívan részt vettek, mi pedig elkísértük őket és ezáltal mi is részesei voltunk a hitbéli fejlődésüknek.

Nagy hatással volt rám egykori plébánosunk dr. Szabó Gyula atya, aki nagy tudásával, egyszerűségével, humorával még vonzóbbá tette számomra az egyházban való szolgálatot. 1990–1993 között elvégeztem az egyházmegyei teológiai tanfolyamot, és Gyula atya szárnyai alatt többen elkezdtük a lelkipásztori kisegítő szolgálatot. Elvégeztem Szombathelyen a Cursillót. Ezek a képzések mind megerősítettek hitemben. 1993-tól mióta lelkipásztori kisegítő szolgálatot végzek, rendszeresen imádkozom az Egyház hivatalos imádságát, a zsolozsmát.

Az 1998. június 16-20 között megtartott Szombathelyi Egyházmegyei Zsinaton zsinati tagként részt vettem.

Fiam Szombathelyen folytatta tanulmányát és az akkor induló Egyházmegyei Kollégiumban lakott, ahova mindig nagy várakozással mentünk, ahol láttuk, hogy a fiatalok milyen lelki élmények között növekedtek hitükben Papp Lajos atya vezetése alatt, ami szintén nagy hatással volt rám. Lajos atya példamutatása során több fiatal is választotta a papi hivatást, így fiam is. Majd hitem megélésében tovább segített a Budapesti Központi Szemináriumban az előljáró atyák példamutatása, közvetlensége, barátsága.

Szintén a gyermekeimen keresztül felemelő élmény volt a Czeszochowai gyalogos zarándoklat, melyet Miszori Zoltán atya vezetett 1990-ben.

A Mária tisztelet kezdetek óta belém ivódott, szüleimmel Sümegre, családommal pedig rendszeresen járunk Bucsuszentlászlóra, Homokkomáromba. Először 1987-ben mikor eljutottunk Međugorjeba – akkor még nomád körülmények között, szállodák és pavilon sorok nélkül – nagyon fontos volt számomra, hogy hitemet tovább gyarapítsam.

Maradandó volt 2001-ben fiam papszentelése, úgy érzem, hogy ezáltal még közelebb kerülhettem a Jóistenhez.

Több gyalogos mariazei zarándoklaton is részt vehettem, ami különleges közösségi- és istenélményt is adott számomra. Ezen zarándoklatokon a napi kb. 40 km gyaloglás mellett a rendszeres imádság, a napi szentmise feledtette a testi fáradságot és a lelkünket Istenhez emelte. A zarándoklatokon átgondolhattam eddigi életemet, majd hogyan tovább a Jóisten ösvényén. Gyönyörködhettem a Jóisten által teremtett világ csodálatos szépségében, így mind közelebb kerülhettem Hozzá. A fárasztó gyaloglás, a nagy meleg ellenére is szívesen vállaltam újra meg újra, mert a lelki feltöltődés mindent felülmúlt. Egyik legmaradandóbb szentmise-élményem is a mariazei zarándoklatokhoz köt, amikor is 1200 méter magas hegycsúcson a legszentebb áldozatot ünnepelhettük, mind a mai napig csodálatos lelki élmény maradt.

Az elmúlt években a Gondviselés segítségével eljuthattam Lourdesba és Fatimába is, így nemcsak örömmel szolgálok templomunk Fatimai engeszteléseiben, hanem ezen zarándoklat élményei meg is elevenednek bennem.

1985-től a Mária Magdolna egyházközségi testületében dolgoztam, 1998-tól mint Egyházközségi világi elnök. Jelenleg a plébánián, mint tanácsadó testületi alelnök végzem a rám bízott feladatokat.

Továbbra is szeretném a Jóistent szolgálni, hogy mind közelebb kerülhessek hozzá. Németh Lajos

Kegyelmi pillanatok

Hitvallás... ízlelgetem, forgatom a szót. Eddig olyan szívesen olvastam mások vallomását lelkük mélyéről, ha ismertem őket, azért, ha nem, akkor meg azért. Most azonban kicsit elbizonytalanodtam. Mit tudok én saját magamról írni, ami érdekes lehet másoknak, és ami az olvasó első sorokat pásztázó tekintetét megtartja és talán egészen a lap aljáig vezeti?

Így hát, a képzeletbeli fehér papírlap napokig üresen várt, én meg menekültem előle. Aztán megjött a segítség, nyilvánvaló honnan.

„Miért töltöd a szabadidőd jó részét a templomban, a közösségi teremben? Miért hajtasz elgondolkodva a plébánia parkolójába akkor is, amikor pedig csak a kertvárosi edzőterembe, vagy az ottani kenyérboltba indultál? Mit is kerestél hosszú ideje már? Hát, biztos lelki alapokat, merítési lehetőséget. Egy hagyományos értékeket valló tagokból álló szeretetalapú közösséget! És lám, tagja lehettél a plébániai, a katekumen és a családos közösségeknek, a Szent Márton Légiónak, hittan kurzusoknak. Ha pedig ezek a közösségek befogadtak téged, akkor a te történeted is számít, mert összefűzi a tagokat. A közösség vára a te téglád nélkül is állni fog, de egész kicsit erősebb lehet a tieddel.”

Aztán arra is rájöttem, talán az én történetem is érdekes lehet valakinek. Merthogy felső tagozatos korom óta beszélgetek „valakivel”, hálát adok és kérek. Anélkül, hogy Isten létéről bárki beszélt volna nekem a családban, pláne az iskolában. Talán olvashattam valahol a létéről? Nem, a pöttyös és a csíkos könyvekben, vagy a ronggyá olvasott Winnetou és Robinson történetekben biztos nem. Honnan, hát? Talán ezt az érzést valahonnan fentről kaphattam, valamiért. Érdekes...

Aztán felnőtt koromban, ha nem is rendszeres, de szorgalmas templombajáró lettem. Kicsit rosszul látok, így az oltárnál folyó eseményeket soha nem tudtam leg hátulról nyomon követni, és bár a fülem jó, szinte nem is hallottam a szertartásból semmit, annyira el voltam foglalva gondolataimmal. De mégis szükségét éreztem annak, hogy legyen egy mértékadó, állandó esemény az életemben, amitől a vasárnap valóban ünnep, és ami visszahúz a talmi, igaztalan, szeretet nélküli, pusztán materiális alapú korszellemtől. Vittek a lábaim és vitt a szívem a templomba, de nem tudtam, ki hívott.

Egy mise alkalmával a „Nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, csak egy szóval mondd és meggyógyul

az én lelkem!” utáni térdeplésből a suhogó tömeggel együtt felállva, különös érzés fogott el, a templom festett üvegén filmbe illően bevilágító fénysugárban, az előtttem levő frizurák, tar fejek és kabátgallérok tömkelegét látva. Csak egy illékony, de semmivel össze nem hasonlítható érzés. Megdöbbenve kérdeztem magamtól: lehet, hogy minden igaz? Ennyi ember nem tévedhet! Akaratlanul kezdtek folyni a könnyeim és úgy éreztem, egy pillanatra eltűnt a tér, megszűnt az idő. Nem tudom leírni azt az érzést, de ettől a pillanattól kezdve tudtam, hogy valamerre el kell indulnom. Soha nem felejttem el a felismerésemre csendben várakozó, engem soha nem sürgető férjem arcán az örömet, amikor visszakérdezett: tényleg, bibliaóra akarsz járni?

A minap meghatva hallottam, hogy rokonaim az én kegyelmi pillanatomért már hosszú ideje imádkoztak. Egyikük már nem érthette meg, de tudom, hogy tud róla.

Nem tudok válaszolni arra kérdésre, hogy mi változott meg az életemben az elmúlt három évben. A katekumenátus befejezése óta gondolkodom, hogyan is lehet ezt magamnak meghatározni, de mindig csak egy szó jut eszembe: minden. Azt hiszem, ezen nem kellene tovább gondolkodnom...

Dr. Rumi Kriszta

„Mid van, amit nem kaptál?” (1Kor 4,7)

A legutóbbi érettségi találkozón nagyon tisztelt és szeretett osztályfőnököm a fenti Szent Pál-i gondolattal kezdte az osztály köszöntését. Nagyon megragadott ez a szentírási idézet, mindig is így éreztem, hogy ami velem történt, azt mind az Isteni gondviselésnek köszönhetem.

Füzvölgyön születtem, ott éltem 1977-ig, az egyetem elvégzése, a családalapítás, munkakezdés hozott Zalaegerszegre.

Szerető, hívő családban nőttem fel, szüleim, nagymamáim tiszta, egyszerű hite meghatározó egész életemre. Gyermekkoromban nagymamám ragaszkodott hozzá, hogy az esti imát ülve mondjuk el, ez ellen sokszor tiltakoztam, ma már tudom, hogy igaza volt.

Szülőfalumnak sokáig nem volt temploma, a vasárnapi misék a tűzoltószertárból kialakított helyen voltak. A 80-as években a falu saját erejéből fogott hozzá a templomépítéshez, a munkálatokban szüleim is jelentősen kivették részüket.

Az általános iskolai évek alatt az akkori iskolaigazgató mind az iskolai, mind a templomi hittant betiltotta, a hitet is kioltotta volna az emberekből, ha tudta volna. Rövid felkészítés után lettem elsőáldozó, bérmálkozó. Az egyetem alatt Pécssett is figyelték, ki jár templomba, ennek ellenére mentem, emiatt bántódás nem ért. Házaságommal papi családba kerültem, férjem testvérbátyja pap.

A Jóisten nagy ajándékának tarom, hogy férjemmel együtt imádkozhatok, együtt mehetek a szentmisékre. Gyermekeimben, unokáimban is sikerült a hitet elültetni, meggyökereztetni. Nagy élmény volt számomra az idei húsvéti római zarándoklat, ahol jó volt látni a 15 éves fiú unokámat, hogy érintette meg a szent helyek szelleme, különösen a húsvét vasárnapi pápai szentmise.

Számomra a hit mindig is kapaszkodót jelentett az élet küzdelmeiben, természetesen kételyek megingások vannak az életben, de kérem a Mindenhatót erősítse hitemet. Az ima, a Szentírás olvasása mindig adott, ad erőt.

És hogy a szomszédban épült fel az új templom? Amikor több mint 30 éve szinte a város szélére költöttünk, ki gondolta volna. Ha kinézek az ablakon, látom a tornyot, a keresztet, ezeket látva mondok el egy-egy fohászt. Számomra nagyon kedves ez a templom, a közösség, sok jó embert ismertem meg, hajnali misés barátnőim vannak, s mindezt megkoronázza plébánosunk kedves személyisége.

Valóban úgy érzem, semmim sincs, amit ne úgy kaptam volna.

Dr. Hohl Györgyi

Az Isten felé vezető út sokféle lehet

Keresztény családban nevelkedtem, és nagyon szerencsésnek mondhatom magam, mert szülőfalumba olyan pap került, aki össze tudta fogni a fiatalokat. Az 1970-es években tizenheten jártunk katolikus gimnáziumba a falunkból. Sok-sok kirándulás, közös nyaralás kapcsán kerültünk közelebb Istenhez. Itt tanultam meg, hogy az egymásra fordított idő kamatosan megtérül. Megerősítő volt, hasonló gondolkodású emberekkel együtt növekedni tudásban és hitben egyaránt. Az itt kapott hitbeli útravaló, erős alapnak bizonyult a későbbi megpróbáltatások idején is.

Főiskolai éveim alatt nagy lelkesedéssel kerestem a keresztény emberek társaságát, és hamarosan rendkívül jó közösség kovácsolódott össze. Itt egy másfajta utat ismerhettem meg Isten felé. Sok barátot szereztem, együtt mentünk betegeket, és időseket ápolni, és a hitem ezen tevékenységeken keresztül még személyesebbé vált. „Aki Istenben bíz, nem csalatkozik” szinte naponta megtapasztaltam ezt az ígét. Remek papok vezették a közösségünket, akik mindig példaként álltak előttünk. Táborokat szerveztünk. Valami okból kifolyólag rám került a főzés feladata. Máig biztos vagyok benne, hogy a Jóisten adott hozzám elegendő ügyességet és bátorságot, hogy hetven főre egyedül főztem 18 éves fejjel, és szerencsére mindenki jól is lakott.

Foglalkoztunk sérült gyerekekkel is. Egy ilyen, számukra szervezett táborban ismertem meg igazán a férjemet is. A közös munka során derült ki igazán, hogy milyen figyelmes, szorgalmas, és hogy milyen szeretettel tud fordulni mások felé. Persze az Isten útjai nem mindig simák, és problémamentesek. Erre én akkor döbbsentem rá, mikor elkezdtem dolgozni, és rá kellett jönnöm, hogy nem mindenki gondolkodik úgy, mint én... Sokaknak nagyon nem tetszett, hogy vallásgyakorló fiatal voltam, és ráadásul még gyerekeket is igyekszem

Isten felé terelgetni. Sokszor adott vigaszt János 16. 33: „A világban üldözést szenvedtek, de bízzatok én legyőztem a világot!”.

Rengetegszer megtapasztaltam az Isteni gondviselés mérhetetlen csodálatosságát. Egy alkalommal nagy közösségi rendezvényt tar-

tottunk nálam az albérletben. A gázzámla hónap végén ebből adódóan nagymértékben megnőtt, de nekem nem volt annyi pénzem, hogy kifizessem a plusz 200 Ft-ot. Szégyelltem kérni, napokig rágódtam, kihez is fordulhatnék. Nagy nehezen kitaláltam, hogy kitől fogok kölcsönkérni, és elhatároztam, hogy délután elmegyek hozzá. Ám aznap reggel érkezett egy levél, egy réges-régi baráttól, akinek – mit ad Isten? – éppen eszébe jutott, hogy valamikor kölcsönadtam 200 Ft-ot, amit elküldött nekem. Sírtam, mert az Isten, mindig jó volt velem, és sohasem hagyott cserben, ha Rá mertem hagyatkozni!

Akkor is mellettem állt, mikor elvesztettük drága kis-lányunkat. Akkor azt hittem megáll a világ. De nem... másnap is felkelt a Nap, és lassan a mi fájó szívünkön is begyógyult a seb, és még inkább meg tudtam érteni azokat, akik nagy terhet hordoznak a szívükben. Mindenki arról beszél, amivel telve van a szíve. Sokszor előfordult, hogy mikor lementünk a játszótérre a gyerekekkel játszani, néhány perc után mindig az Isten került szóba.

Nagy lépés volt az életemben, hogy a Szent Család Óvodába kerültem dolgozni. Itt mindannyian megtapasztaltuk, hogy Istennél semmi sem lehetetlen. Igenis lehet a semmiből keresztény óvodát létrehozni, három hét alatt berendezni, mert a Jóisten mindig küld angyalokat a segítségünkre, sokszor egészen hétköznapi festő, asztalos, vagy akár takarítói ruhába bújtatva őket. Rengetegen hordoztak minket akkor is imáinkban. Házközösségünk gyerekeiből alakult meg az első két csoport. Ez a közösségünk azóta már 27 éve működik. Minden héten összejárunk, imádkozunk, beszélgetünk, hordozzuk egymást örömeinkben, és gondokban egyaránt. Az együtt eltöltött idő alatt gyerekeink is megtapasztalhatták, hogy 70-80 ember csak akkor tudja igazán jól érezni magát együtt, ha egy cél felé haladunk, és alkalmazkodunk egymáshoz.

A hitoktatással töltött éveim alatt az is világossá vált számomra, hogy sok mindent lehet elmondani Jézusról, és az Ő tanításairól, de a gyerekek leginkább azon keresztül tapasztalják meg az Ő csodálatos közelségét, ha mi megfogadjuk az Ő bölcsességét, és időt nem sajnálva, szeretettel, megértéssel fordulunk hozzájuk minden körülmények között. Az Isten felé vezető út sokféle lehet, és erre a sokféleségre kell nekik mintát mutatnunk, és segítenünk kell őket abban, hogy a saját, személyes útjukat tudják kiépíteni Jézus felé, akkor is, ha sokszor az árral szemben kell haladnunk. „Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt”. (Jn 13,35)

Tótmárton Tamásné

Péter, a vámos

„Péter, a...vámos!” – így mutatott be egyszer egy ferences barátom az egyik Porciunkula-búcsú alkalmával egy társaságnak. Jót mulattunk ezen a frappáns, ugyanakkor többértelmű bemutatáson, ami jól összefoglalja mind a hivatásomat, mind az apostoli érzületemet.

Vallástalan családban nőttem fel Sopronban, illetve egy Sopron melletti faluban. Az első vallásos élményem az volt, azonkívül, hogy csecsemőkoromban megkereszteltek az anyai nagyanyám akaratára, amikor a falusi plébános behívott a plébániára, és elmagyarázta, hogy tizenegy évesen nem illik megcsókolni egy lányt, majd adott egy hittankönyvet. Ez elegendő volt ahhoz, hogy semmilyen templom közelébe ne menjek sok-sok évig.

A hit ajándékát a feleségemen keresztül kaptam meg. Mivel ő vallását gyakorló családból származik, a népegyházi struktúra maradékának vallásgyakorlatának megfelelően nagyobb ünnepeken elmentünk a templomba és házasságkötésünk előtt felvettem a szentségeket, de ez hitem fejlődése szempontjából nem jelentett sokat. A fordulópontot az jelentette, amikor az oltárnál álltunk és nekem személyesen kellett egy életre elköteleződnöm és ezt meg kellett ígérnem a Jóistennek. Tudom, hogy akkor ott történt valami...

A közös életünk a Jóisten melletti egyre mélyebb elköteleződés története lett. Persze ebben a történetben voltak fontos mérföldkövek: a Szent Család Óvoda, ahova gyermekeink jártak és ahol a Szentlélek kegyelmét sokszor megtapasztaltuk. A közösségek, amelyek segítettek megtartani egymást és segítettek a hitünkben mélyülni, kiteljesedni. Az első közösségem a ferenceseknél volt, amelyre mai napig jó szívvel emlékszem vissza, és amelybe úgy kerültem bele, hogy a kisebbik öcsémet kísértem a szentségek felvételére vezető úton és Grácián testvérré várva meginvitáltak, hogy nézzenek be hozzájuk. Ezt követően már erős lelki igényem volt arra, hogy közösséghez tartozzak, hogy másokkal együtt érezzem Jézus jelenlétét.

Fontos mérföldkő volt az életemben a Schönstatt Családmozgalom, amelynek mai napig tagjai vagyunk. A mozgalom lényegét röviden talán úgy lehetne meghatározni, hogy egy erős elköteleződés, szeretetszövetség Máriával. Amikor első alkalommal töltöttünk egy hetet Óbudaváron, a mozgalom magyar központjában, any-

nyira megérintődtem, olyan istenélményem volt, hogy tudtam, hogy nekem és a családomnak itt a helyünk. Azóta is minden nyáron szakítunk egy hetet arra, hogy a Szűzanya szeretetét keressük.

Végül és persze nem utolsósorban lényeges mérföldkő volt az életemben ez a plébánia. Elköteleződtem, szolgálatot vállaltam és büszke vagyok rá, hogy ennek a plébániai közösségnek tagja lehetek.

A hivatásommal kapcsolatban gyakran Zakeus jut eszembe, a jerikói fővámos, aki kicsi is volt, bűnös is volt, de azért felmászott a fügefára hogy lássa Jézust, és hogy Jézus is lássa őt. Majd elfogadta Jézus felszólítását és vendégül látta őt, majd bűnbánatot tartott és a bűnösen szerzett vagyont elosztotta a megkárosítottak és a szegények között. Felnőttként vettem észre én is Jézust, elfogadtam a hívását és azóta a megszerzett szellemi, lelki vagyonomat próbálom az Ő dicsőségére megosztani másokkal. Ezt próbálom a munkám során szem előtt tartani, vagy az esti családi imák alkalmával, vagy ha éppen dühös leszek egy másik emberre vagy egyszerűen egy bosszantó sorban állás során. A lényeg számomra az, hogy bármikor megfelelő eszköze legyek a Jóistennek és úgy éljek, hogy abból Jézus szeretete sugározzék.

Dr. Varga Péter

SANTA JACINTA MARTO

SÃO FRANCISCO MARTO

Végtelen jóság Istene, te szereted az ártatlanokat és felemeled az alázatosakat.
A Szepplőtelen Szűz közbenjárására add meg, kérünk,
hogy Szent Ferencet és Szent Jácintát követve szívünk egyszerűségében szolgáljunk neked,
s így bejussunk a mennyek országába. Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.